

der endnu et Spørgsmaal, som staar i nogen, men ikke nogen nødvendig Forbindelse dermed, det er Spørgsmaalet om Skatternes Reform, om Omfordeling af Skatterne; det er et Punkt, som det forekommer mig, at Alle maa kunne blive enige om. Thi vore Skatter ere jo saaledes, at der er mange af dem, som bewirke, at Borgerne tabe langt større Summer, end Statskassen faar ind. Hvorledes denne Omfordeling bør være, skal jeg ikke komme ind paa her; det vilde være for vidt; jeg skal kun bemærke, at jeg i Hovedtrækkene kan slutte mig til, hvad der er freikommet fra min ærede Sidsmand til Venstre (C. Hage), og jeg skal dernæst tillade mig at anbefale til den høie Regjering og det høie Things Velvillie de Forslag, som med disse Reformen for Die bleve udarbejdede for ikke lang Tid siden af et Udvalg, som blev nedsat paa Københavns Børs, og hvis Betænkning er fremkommen med en Adresse, som et Par af dette Things Medlemmer tilligemed mig i forrige Samling have forelagt Thinget. Jeg vil anbefale det høie Thing og Regjeringen at betragte disse Forslag med Velvillie. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder, men kun omtale et eneste Punkt i disse Forslag. Man har indvendt imod dem, og vistnok med Rette, at der var en vis Ensidighed i dem, at de kun gaae paa Handels, Industriens og Skibsfarens Interesse. Ja, det er ganske sandt, de se kun paa disse Interesser; men der kunde jo ikke være og var ikke nogen anden Opgave for de Mænd, som udarbejdede disse Forslag; de havde sat sig til Formaal at udfinde, hvad der kunde tjene disse Samfundsklassers Interesse, men det var ikke deres Mening, at man ikke ogsaa fra anden Side kunde komme med Forslag, som fremmede t. Ex. Landbrugets Interesser. Naar en Forsamling af Landmænd vilde overveie, hvilke Reformen der ere ønskelige, og indsendte en Adresse i den Anledning, vilde det dog ikke falde den ind at tænke paa, hvad der tjente til at fremme Handelen og Industrien, og paa samme Maade kunde det ikke falde de Mænd ind, som overveiede, hvad der kunde gøres til Fremme af Handelen og Industrien, at tænke paa, hvad der særlig kunde fremhjælpe de øvrige Samfundsklasser. Dog vil jeg bemærke, at der selvfølgelig er en saadan Solidaritet mellem de forskjellige Samfundsklasser, at det, der gavner den ene, i sidste Instants ogsaa vil gavne den anden. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Forslagene i Børsadressen til Thingets velvillige Overveielse ved de Veiligheder, hvor derhenhørende Spørgsmaal maatte komme for.

Scharling: Efterat de foregaaende Lædere udsærlig have berørt den finantsielle Status

†

og de større almindelige finantsielle Opgaver, skal jeg begrænse mig til at omtale nogle mere underordnede Spørgsmaal, der vedrøre nogle Enkeltheder paa det foreliggende Finantslovsforslag. Der turde være saa meget mere Grund hertil, som man jo ikke er særlig fristet til i nærværende Dieblik at indlade sig paa videregaaende Betragtninger over den nærmeste Fremtid, idet vi jo for Dieblikket staa uden nogen ordinær Finantslov for indværende Aar, og det er umuligt at forudsæ, hvorvidt vi ville naae til nogen ordinær Finantslov for det kommende Aar. Der er maaske dem i denne Sal, som, naar Alt kommer til Alt, ret beset betragter dette — i Realiteten og bortset fra de konstitutionelle Spørgsmaal — som Noget, der ikke er saa ilde, efter som det jo synes at fremgaa af de Bemærkninger, hvormed den høitærede Finantsminister forelagde Finantslovsforslaget, at det ikke er saa ringe Beløb — om jeg ikke tager feil 1,400,000 Kr. — hvilke Regjeringen — som Ministeren udtrykte sig — har fundet det forsvarligt ikke at bringe til Anvendelse af de paa Finantslovsforslaget for indværende Aar opførte Beløb, saa at jo altsaa Resultatet synes at ville blive dette, at der faktisk ved den midlertidige Finantslov er tilstaaet en Bevilling, der er betydelig knappere end de, der ordentligvis bydes paa ordinære Finantslove. For dem, der gaa ud fra den Opfattelse, at Alt, hvad der bevilges paa Finantsloven, er en Bevilling til Regjeringen, kan det jo muligvis være ret tilfredsstillende at se, at der ad denne Vej kan naas til en noget mindre Bevilling end den, man kommer til paa de ordinære Finantslove. For dem derimod, der gaa ud fra, at, hvad der bevilges paa Finantsloven, bevilges ikke til Regjeringen, men til Baretagelse af Samfundets Interesser, kan det kun være til at beklage, at et forholdsvis ikke ubetydeligt Beløb som det, jeg nævnte, ikke vil komme til denne Anvendelse i indværende Finantsaar. Thi det vil jo med andre Ord sige, at der er en Del Samfundsinteresser, som i samme Grad maa blive tilfidesatte, staa tilbage, ikke blive fremmede, og dette vil ganske sikkert i afskillige Retninger og ikke blot, hvad der maaske falder først i Dinene, i Dieblikket, for meget enkelte Personer, men ogsaa i langt videre Kredse virke forderveligt og trykkende. Jeg nærer derfor det Haab, at det omfider maa gaa op for alle Lovgivningsmagtens Faktorer, hvor uheldigt det er at skulle leve Finantsaaret igennem paa midlertidige Bevillinger, og at Bevistheden derom maa føre til, at vi atter komme ind i mere normale Forhold og til Beredvillighed til ved gjensidig Imødetommen at naae til en ordinær Finantslov. Under den foreliggende Situation, da det er høist uklart, hvilken Andel dette Thing overhovedet vil